

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLIEUR

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

I
Η ΟΡΦΑΝΗ

Ἡ Ντενίς Φαβρέγι είχε μείνει πιά μόνη στο σταθμό. Οἱ λίγοι ἐπιβάτες πού κατέβηκαν ἀπ'

τὸ τραίνο μαζί της, είχαν ἀπομακρυνθῆ κιόλας.

Ἐκείνη ἡ μοναδικὴ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ τὴν πληροφοροῦσε καὶ τὴ ρώτησε:

— Αὐτὲς οἱ δύο βαλίτσες εἶνε δικές σας, δεσποινίς; Φαίνονται ξεφαντισμένους πού δὲν τὴν γνῶριζε: Τὶ ἐρχόταν νὰ κἀνὴν στὸ Μανζάκ αὐτὴ ἡ νέα ντυμένη στὰ κατάμαυρα; Φαίνονται ἡ φτωχὴ σὸν νὰ τὰ εἶχε χαμένα. Τὴν εὗρισκε ὁμοῦς πολλὴ ὄραϊα.

Ἡ Ντενίς μῆκε στὴ σάλα τοῦ μικροῦ σταθμοῦ. Κανένας δὲν τὴν ἐπεφύρανε ἐκεῖ. Ὡστε ἡ θεία Ἀδριανὴ δὲν εἶχε λάβει τὸ τηλεγράφημα τῆς:

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας χωρικός μῆκε μέσα, τὴν πληροφοροῦσε ἀδελφίκα κοὶ τὴ ρώτησε:

— Ἡ δεσποινίς Φαβρέγι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ θεὸς σας κ' ἡ θεία σας μ' ἔστειλαν νὰ σὰς πάρω. Αὐτὲς εἶνε ἡ ἀποσκευὴ σας, ἔ;

Καὶ ἔδειξε τὶς δύο βαλίτσες.

— Ἐλάτε, ἐπρόσθεσε.

Τὸ ἀμάξι περιμένει ἔξω.

Ἡ Ντενίς τὸν ἀκολούθησε. Ὁ χωρικός τὴ βοήθησε ν' ἀνέβῃ στὸ ἀμάξι, φόρτωσε τὶς βαλίτσες τῆς καὶ ἐκίνησαν μὲ καλπασμό.

Ἐκείνη ἡ δρόμος στεγνογραφίσε ἀδιάκοπα, περνοῦντας στὸ πλάι μιᾶς κοιλάδος.

— Τὸ τηλεγράφημά σας μόλις σήμερα τὸ πρωὶ ἔφτασε, τῆς ἔξηγησε ὁ ὀδηγὸς τῆς. Ὁ υἱὸς σας, ὁ Σουλβαὶν Φαβρέγι, θάρχόταν μόνος του νὰ σὰς πάρῃ, μὰ εἶνε λίγο ἀδιάθετος τὸν τελευταῖο καιρὸ...

Καὶ δὲν εἶνε λίγος ὁ δρόμος... Ἐξῆ χιλιόμετρα ἀπ' τὸ σταθμὸ ὡς τὸ χωριό, τὸ Μανζάκ... κ' ἄλλα χίλια διακόσια μέτρα ἀπ' τὸ χωριὸ ὡς τοὺς «Ἐφτά Δρόμους» ὅπου βρισκεται ἡ κατοικία τοῦ θεοῦ σας.

— Ὡστε ὁ θεὸς μου δὲν μείνει στὸ χωριὸ; ρώτησε ἡ Ντενίς.

— Μὰ, ἔκανε ὁ ὀδηγὸς τῆς ξεφαντισμένους. Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἐανορθῆ στὸ χωριὸ;... Ὁχι, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φαβρέγι μένουν στοὺς «Ἐφτά Δρόμους».

Ἐξῆ δὲν ἔλασε ἀπὸ τὸ χωριὸ μόλις καμμιὰ πενήντα φτωχάκια ὑπάρχουν... Ἀ! ἔδω εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἐσχόχ. Βρισκόσαστε μέσα στὴν καρδιά τῆς Ὠβέρνης.

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε νὰ δῆτε πολλὸ καιρὸ τὸθεῖο σας καὶ τὴ θεία σας, γιατί, δύο χρόνια τώρα, δὲν τὸ ἔχουν κουνήσει καθόλου ἀπὸ δῶ...

— Ναι, ἔχω τρία χρόνια νὰ τοὺς δῶ, ἀπάντησε ἡ Ντενίς.

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε νὰ δῆτε πολλὸ καιρὸ τὸθεῖο σας καὶ τὴ θεία σας, γιατί, δύο χρόνια τώρα, δὲν τὸ ἔχουν κουνήσει καθόλου ἀπὸ δῶ...

— Ναι, ἔχω τρία χρόνια νὰ τοὺς δῶ, ἀπάντησε ἡ Ντενίς.

Καὶ ἡ καρδιά τῆς σπῆριξε...

— Θὰ μείνετε τώρα ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ ὀδηγὸς πού ἦταν ἀδικοῦς σὰν ὅλους τοὺς χωρικούς.

— Ναι, θὰ ζῆσω στὸ ἐξῆς κοντὰ στὸ θεῖο μου καὶ στὴ θεία μου.

Ἡ φασαρίες τοῦ ταξιδιοῦ καὶ ἡ φροντίδες τῆς, εἶχαν κάνει τὴ Ντενίς νὰ ξεχάσῃ... Μὰ ἡ ἐρωτήσεως πού τῆς ἀπήρθε ὁ χωρικός, τὴν ξανάφεραν στὴν σκληρὴ πραγματικότητα... Ναι, τώρα πού εἶχε μείνει πιά μόνη κ' ὀρφανή, ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ζῆσθι κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς τῆς, τοὺς ὁποίους μόλις ἔξευε...

— Θυμῆσαι καλά τὸν πατέρα σας ἐξακολούθησε ὁ ὀδηγὸς τῆς. Ἐμοῖσε πολλὸ στὸ παρουσιαστικὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ θεοῦ σας Σουλβαίν... Μὰ στὸ χαρακτήρα δὲν ἔμοιαζαν καλὸθου... Ὁ πατέρας σας ἦταν πιά ἀνοιχτόκαρδος, πιά εὐθύμιος...

Ἡ Ντενίς, δὲν μίλησε γιατί κατὰλαβε πὸς θὰ τὴν ἔπιαναν λυγμοί.

— Τὴ μαμά σας, ἐξακολούθησε ὁ χωρικός δὲν τὴ γνῶρισα... θὰ εἶσαστε πολλὴ νέα ὅταν πέθ...

— Ἐμουν δέκα χρόνων, ψιθύρισε ἡ Ντενίς, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

Τὸ ἀμάξι προχωροῦσε τώρα ἀργὰ σὲ μιὰ πλαγιά.

Ὅσο πλησίαζαν στὸ Μανζάκ, τόσο ἡ Ντενίς προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θεοῦ τῆς καὶ τῆς θείας τῆς πού κόντευε νὰ ξεχάσῃ. Θυμόταν πὸς ἡ θεία τῆς Ἀδριανὴ ἦταν πολλὴ ψηλὴ, σεγενῆ, ἀσθηρὴ στὴν ὀμὴ καὶ πὸς δὲν γελούσε ποτε... Ὅταν τὴν προτογνώρισε δὲν τῆς εἶχε προκαλέσει καμμιὰ συμπάθεια.

Τὸ ἀμάξι εἶχε φτάσει πιά στὴν κορυφὴ τῆς πλαγιάς ἀπ' ὅπου ἡ θεία διόγρηρα ἀπλωνόταν πανοραμιατικῆ.

— Νὰ τὸ ξεροκάμπι τοῦ Βοντεπού, εἶπε ὁ ὀδηγός. Αὐτοὺς ὁ κάμπος ἔχει ἕνα παρῶδοιο θρόλο καὶ κανένας ἀπ' τοὺς δικούς μας δὲν τολμᾶ νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ ὅταν βασιλεύει ὁ ἥλιος...

Ἡ Ντενίς δὲν ρώτησε ποῖος ἦταν αὐτοὺς ὁ θρόλος. Τὴ τὴν ἐνδιέφεραν οἱ θρόλοι τὴν στιγμή πού ἐτοιμαζόταν ν' ἀντιμετωπίσει τὴν πὸ θλιβερὴ πραγματικότητα:

Ὅταν ἡ δυστυχία τὴ χτύπησε κ' ἔχασε τὸν πατέρα τῆς, ἐννοίωσε τὴν ἀνάγκη νὰ μὴ μῆνῃ μόνη, νὰ βρεθῆ καὶ πῆλ ἀνάμεσα σὲ μιὰ οἰκογένεια... Καὶ ἔγραψε στὸς θεοὺς τῆς στὸ Μανζάκ γιὰ νὰ πᾶν νὰ ζῆσθι κοντὰ τους... Ὡστόσο θυμόταν ὅτι ὁ πατέρας τῆς δὲν τοὺς ἀγαποῦσε καὶ πολλοὺς... Δὲν τοὺς κατηροῦσε γιὰ τίποτε, μὰ τοὺς εὐρίσκει ἐρωτιστὸς καὶ σκληροὺς... Αὐτοὺς ἀπαντίσθις ἦταν πολλὸ καλὸς, συμπαθοῦσε πολλὸ τοὺς ἄλλους...

Ἦταν ὁμοῦς καὶ νὰ μῆντοσε εἶχε καταλάβει ὁ μακροῦ τῆς...

Κ' ἕνας ἄλλος λόγος ἀκόμα μιὰ ἄλλη ἔλπιδα τὴν εἶχε σπῆριξε νὰ ζῆσθι τὴν προστασία τῶν θεῶν τῆς. Ὁ θάνατος τοῦ πατέρα τῆς τῆς εἶχε διακόψει τὸ ἐρωτικὸ ὄνειρο τῆς νεότητός τῆς εἶχε σπῆριξε λίγες μῆρες ἀκριβῶς πνὴν ἀναγγελθῶν οἱ εἰσιρηνοὶ ἀρραβῶνες τῆς μὲ τὸ Ροβέρτο Ντελανγκ. Δὲν ἦταν σωστὸ λοιπὸν, ἀφοῦ ἦταν μνηστευμένη, νὰ ἔχη προ-

Εἶχε μείνει πιά μόνη στὸ σταθμὸ...

σιάτες ; Πώς μπορούσε να μένη μόνη της στο Παρίσι, κοντά στο μητροπλιματση.

Κ' έγγραφη στον αδελφό του πατέρα της για να την πάρη κοντά του.

Η απάντησις ήθελε : της έγραφαν ότι την περιμέναν στο Μαλβόλ κι' όταν θα ήσαν καλωδεχτη εκεί .. Μά πόσο στεγνή και χωρίς στοργή ήταν η επιστολή αυτή ; ..

Το άμαξι προχωρούσε τώρα μέσα σ' ένα δάσος κατ' από πυκνά δέντρα. Ο ήλιος είχε κρυφτεί. Σε μιιά ώρα θα νύχτωνε.

Πόσο η Ντενιζ ένοιωθε τον έαυτο της, μακριά από το Παρίσι, μακριά απ' ότι είχε αγαπήσει, μακριά απ' το Ροβέρτο της ! ..

— Πλησιάζουμε, δεσποινίσι, ελτε ο δόηγός. Μερικώς έκαιοντάδες μέτρα ακόμα και θα είμαστε στο χωριό. Δέν βλέπετε ακόμα τὰ πρώτα στίβια του, γιατί αυτό τὸ δάσος τα κρύβει.

— Όλος ο τόπος εινε έτσι δασωμένος ;

— Ναι, έτσι εινε δλη η περιοχή του Μιλβάλ. Τὸ σπίτι του θεϊοῦ σας βρίσκειται σ' ενός χιλιομέτρου απόστασι από δώ. Θά φοβηθήτε τισ εινε τις πρώτες μέρες, εοεσι ποι δέν εινεσαι συνηθισμένη στή μοναξιά της είνσχης. Ώστόσο, ο κ. και η κ. Φαβρέγι δέν εινε και τόσο μόνον τὸν τελευταίο καιρό... Έχουν και γείτονες τώρα, εινε γέρο εισοδηματία ποχτιος ενα σπίτι πιό πέρα από τὸ δικό τους, κοντά στοῖς «Εφτά Δρόμοις».

— Τι εινε αυτοι οι «Εφτά Δρόμοι»; Κανένας συνοικισμός ;

— Όχι .. εινε ενα σταυροδρόμι δπου διασταυρώνονται εφτά δρόμοι ..

Έχει και' αυτό ενα πολύ περίεργο θρούλο με φαντάσματα και με πεθαμμένους ..

Είχαν μιη παιιά μέσα στο χωριό και περιούσαν κατά μήκος τὸν φτωχοσπίτων του κεντρικού δρόμου του. Τὸ προσέπεσαν και μιη κανε πάλι σ' ενα δάσος ..

Σέ λίγο τὸ άμαξι στάθηκε κι' ο χωρικός πήδηξε κάτω, λέγοντας στή ξαφνιασμένη Ντενιζ :

— Φτάσαμε, δεσποινίσι ! ..

Η Ντενιζ δέν είχε δη τὸ σπίτι τὸν θεϊων της, γιατί τὸ ξεκρυβαν τὰ δέντρα.

— Υπάρχουν δυό εισοδοι, της εξήγησε ο χωρικός. Η μιιά από τὸ μπροστινό μέρος του σπιτιοῦ. κ' η άλλη από δώ, από αὐτή τή δεντροστοιχία. Έγω μπαίνω πάντα από δώ.

Στάθη αν μπροσὸ σὲ μιιά μικρή τζαμοιτή πόρτα και ο χωρικός χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Θάλεγε κανεῖς από την ήχο του κουδοῦνισματος ; πὸς τὸ στίτι ήταν άδειο, πὸς δέν είχε επιπλα ..

— Πάω να φέρω τις άποσκευές σας, ελτε ο χωρικός κι' άπομακρύνθηκε, αφήνοντας τή Ντενιζ μόνη.

Η νέα ετραμε λίγο, περιμένοντας να φανή η θειά της Άδριανή στή πόρτα.

Μά, εβρανα ενα παράθυρο άνοιξε από πάνω της. Η Ντενιζ σήκωσε τὸ κεφάλι της και ελδε μιιά γυναίκα σκυμένη σ' αὐτό. Αὐτή λοιπόν ήταν η θεία της Άδριανή ; Ναι. Μά πόσο είχε γεράσει !

— Α! ελσαι σὺ ; της ελχε ξερά. Κοτεβαίνω... πρίμνε ! ..

Η Ντενιζ θέλησε να της απαντήση, μά τὸ παράθυρο ξανάκλεισε άμείως.

Ώστε ήταν η θειά Άδριανή αὐτή η γυναίκα με τὸ κριχία μαλλιά ; Ναι... Η Ντενιζ τή θυμόταν καλά τώρα. Είχε τὸ ίδιο σκληρό και

θελημα τὸ ικό βλέμμα... Τὴν ίδια εἰτακτική φωνή... Τὰ ίδια γονιόδη χαρακτηριστικά που κανένα χαμόγελο δὸν τὰ γλάβαινε ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

Καθὼς εβρανε τις σκέψεις αὐτές η νέα, ελδε πίσω απ' τή τζαμοιτή πόρτα τή σιαία της θειάς της

πού προχωρούσε πρὸς αὐτήν... Η Ντενιζ ελχε προετιμώσει λέξει, φράσεις για να την εὐχαριστήση... Μά ένοιωθε τώρα τὸν έαυτο της άνικανο για διαχύσεις... Μόνο να κλάψη ηθελε.

Και η πόρτα άνοιξε... ..

II

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η θειά Άδριανή τὴν έμπασε σ' ενα μικρό σαλόνι χωρίς φωτιά. Η Ντενιζ ετραμε από τὸ κρῖο.

— Έλα, της ελπε η θειά της, ες άνεβουμε άπάνω. Θά σὲ δδηγήσω στήν κάμαρή σου, γιατί θα ελαι κουρασμένη.

Και, καθὼς άνεβαιναν τή σκάλα, της ελεγε :

— Πρέπει να μὲς συχωρέσεις πὸς δέν ηρθαμε στήν κηδεία του πατέρα σου... Μὰς ηταν άδύνατον. Ο θειος σου δέν εινε καθόλου καλά τὸν τελευταίο καιρό.

— Ώστε ο θειος μου εινε άρρωστος, ρώτησε η Ντενιζ, Τι έχει ;

— Θά τὸν δῆς σὲ λίγο. Πάντως, αν τὸν βρῆς άδυνατισμένο, μιη του πεις τίποτε ..

Πόσο μικρά ήταν τὰ δωμάτια αὐτοῦ του σπιτιοῦ !

Η Ντενιζ κ' η θειά της, άνέβηκαν τή σκάλα προχώρησαν πρὸς ενα δωμάτιο του επάνω πατώματος, δτου ύπληχε φῶς.

— Νά η Ντενιζ ! ελπε η θειά Άδριανή, μπαίνοντας σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Η νέα τὴν ακολουθήσε κ' ελδε τὸ θειο της ὄρθιο πλάι σ' ενα τραπέζι. Έκανε μιιά προσάθεια για να τρέξη πρὸς αὐτόν, για να τὸν άγκαλιόση.

— Τι κάνετε, θειε μου ; Τὸν ρώτησε με φωνή πού ετραμε ελαφρά.

— Είμαι κουρασμένος, πολύ κουρασμένος... Άν δέν ημιον σ' αὐτή τὴν κατάστασι θ' αρχόμουν στήν κηδεία του φτωχοῦ σου πατέρα .. Μά δέν μποροῦσα.

— Η έννοιες μὲς γέρασαν πολύ, φτωχό μου παιδι, επρόσθεσε κ' η θειά Άδριανή.

Η Ντενιζ ήταν ετοιμη να ρωτήση : «Ποιές έννοιες ;» μά δέν τόλμισε.

— Έλα στήν κάμαρή σου, της ελπε κατότιν η θειά της. Θά μιλήσομε για τις έννοιες μας άργότερα.

Η κάμαρη πού εταν ετοιμάσει για τή Ντενιζ βρισκόταν στήν άκρη του διαδρόμου. Ηταν πιό μικρή ακόμα από τις άλλες κ' εβλεπε κατ' εὔθειαν στο δάσος.

Η θειά Άδριανή ά οιξε τὰ τζάκια κ' ελεισε τὰ παντζούρια.

— Ο άφρας πού θ' άναντῆς εδῶ, της ελπε, εινε δλοκάθαρος και πολύ ὕμεινός ; Δέν εβραλα αουτιό τὸν τζάκι, μά τὸ ετοιμάσσα δλα... Δέν έχεις παρι να τὴν άνάψης, αν, έννοειται, νοιώθεις τὴν άνάγκη της.

Η Ντενιζ κρύωνε, μά δέν απάντησε τίποτε.

— Πάω να σου στείλω τις βαλίτσες σου, επρόσθεσε η θειά της κ' εβρανε, αφήνοντας τὴν μόνη.

Πόσο μικρή ήταν αὐτή η κάμαρη ! Και πόσο η επίπλωσί της ήταν χωρίς γούστο ! Ένα ξύλινο κρεβάτι πολύ παλιό με βαθυγάλας «οδρανό», ενα μικρό σιδερένιο τραπέζι τουαλέτας, ενα άλλο τραπέζι κη μονότοδο, δυό καρέκλες.

— Όλα αθλια φωτισμένα από μιιά μικρή λάμπα.

Η νέα εβραλε τὸ καπέλο της και τὸ επανωφόρι της... Τι κρῖο πὸς εκανε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι !

Ένα κουτί σπῆρα βρισκόταν άπάνω στο τραπέζακι. Η Ντενιζ τὸ πήρε, άναψε φωτιά και βγήκε στο διάδρομο.

Μά τὴν ίδια στιγμή άκουσε κάποιον να βήχη, στήν κάμαρη που ήταν απέναντι στή δική της...

Αὐτὸ τὴν εβρανε Ποιός κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ; Ποιό άλλο πρόσωπο βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

Μά άκουσε βήματα στήν σκάλα και ξαναγύρισε στο δωμάτιό της.

Τὰ ξύλα πού κα ιγόν τουσαν στο τζάκι, τὸ εβαναν τώρα κάπως πιό πρόσχωρο.

Η θειά Άδριανή παρουσιάστηκε επειτα από μιιά στιγμή και τὸ ρώτησε με τὸ

Ο άρρωστος ήταν πλαγιασμένος στο κρεβάτι...

Μά τὴν ίδια στιγμή άκουσε κάποιον να βήχη, στήν κάμαρη που ήταν απέναντι στή δική της...

Αὐτὸ τὴν εβρανε Ποιός κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ; Ποιό άλλο πρόσωπο βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

Μά άκουσε βήματα στήν σκάλα και ξαναγύρισε στο δωμάτιό της.

Τὰ ξύλα πού κα ιγόν τουσαν στο τζάκι, τὸ εβαναν τώρα κάπως πιό πρόσχωρο.

Η θειά Άδριανή παρουσιάστηκε επειτα από μιιά στιγμή και τὸ ρώτησε με τὸ

Μά τὴν ίδια στιγμή άκουσε κάποιον να βήχη, στήν κάμαρη που ήταν απέναντι στή δική της...

Αὐτὸ τὴν εβρανε Ποιός κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ; Ποιό άλλο πρόσωπο βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

Μά άκουσε βήματα στήν σκάλα και ξαναγύρισε στο δωμάτιό της.

Τὰ ξύλα πού κα ιγόν τουσαν στο τζάκι, τὸ εβαναν τώρα κάπως πιό πρόσχωρο.

Η θειά Άδριανή παρουσιάστηκε επειτα από μιιά στιγμή και τὸ ρώτησε με τὸ

Μά τὴν ίδια στιγμή άκουσε κάποιον να βήχη, στήν κάμαρη που ήταν απέναντι στή δική της...

Αὐτὸ τὴν εβρανε Ποιός κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ; Ποιό άλλο πρόσωπο βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

Μά άκουσε βήματα στήν σκάλα και ξαναγύρισε στο δωμάτιό της.

Τὰ ξύλα πού κα ιγόν τουσαν στο τζάκι, τὸ εβαναν τώρα κάπως πιό πρόσχωρο.

Η θειά Άδριανή παρουσιάστηκε επειτα από μιιά στιγμή και τὸ ρώτησε με τὸ

Μά τὴν ίδια στιγμή άκουσε κάποιον να βήχη, στήν κάμαρη που ήταν απέναντι στή δική της...

Αὐτὸ τὴν εβρανε Ποιός κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ; Ποιό άλλο πρόσωπο βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

Μά άκουσε βήματα στήν σκάλα και ξαναγύρισε στο δωμάτιό της.

Τὰ ξύλα πού κα ιγόν τουσαν στο τζάκι, τὸ εβαναν τώρα κάπως πιό πρόσχωρο.

Η θειά Άδριανή παρουσιάστηκε επειτα από μιιά στιγμή και τὸ ρώτησε με τὸ

νο έλαφρά έπιτιμητικό:

— 'Ναί, άνοιξε φωτιά;

— 'Ναί, έλανε παγώσει.

— 'Η Ντενίτς διάσασε μιά στιγμή κ' έπειτα ρώτησε:

— Μά ποιος άλλος μένει στο σπίτι, σ' αυτό τό δωμάτιο πού είν' άπάντεγα στο δικό μου;

— 'Α! έννοις τό θείο Φλοράν;... Δέν τόν ξερείς βέβαια... Έβλε άδελφός του πατέρα μου και τόν έχουμε έδώ δεκαοχτώ μήνες τώρα... Έβλε ό δυστυχής άρρωστος, μισοταλάτος... 'Ελα νά σου τόν γνωρίσω...

Και πέρασε στο άντικυρό δωμάτιο, άκολουθουμένη από τή Ντενίτς.

— 'Ο γέρος ήταν πλαισιασμένος κι' άνέπνευε με δυσκολία...

— Ότε Φλοράν, σού παρουσιάστω τήν Ντενίτς, τήν άνεμίαν μου, ή όποία θά ζήσει στο έξής μαζί μας.

— 'Ο άρρωστος φάνηκε πολύ ξεφρασιασμένος κ' ή Ντενίτς κατάλαβε ότι δέν τόν είχαν ειδοποιήσει γιά τήν άφιξή της. Τής ελεπε ώστόσο μερικά έγκάρδια και σιγορικά λόγια.

— 'Όταν τόν άφησαν, ή θεία 'Αδριανή τής ειπε:

— 'Υποφέρε ό φτωχός από έμψόσημα κι' αυτό τόν στενοχαρεί πολύ... Μά είνε παιά έβδομήκοντα χρόνων... Τώρα σ' άφίνω... 'Ετοιμάσε τά πράγματά σου... Θά σέ ειδοποιήσω τήν ώρα του δείπνου...

— 'Όταν έβρινε ή νέα μόνη, έννοιωσε τόν έαυτό της άσχημα. 'Εφταιγε τάχα γι' αυτό ή κόουσαι του τα ξεϊδιού ή ή έρημια αυτού του σπιτιού κ' ή άγοιαδα του τοπίου γύρω; Όσο ή ίδια δέν ήξερε...

Τό σπιτι χωρίς άλλο δέν της άρεσε με τούς μακρούς σκοτεινούς του διαδρόμους και με τά μικρά, άνοσιφτητα δωμάτιά του... Μονάχα, ή θεία 'Αδριανή φαινόταν πώς τό κατοικούσε...

— 'Όταν σίς έφτά ή ώρα, μιά γρηά ύπνετρια με γράζα μαλλιά πήγε και τήν ειδοποίησε ότι τό δείπνο ήταν έτοιμο, κατέβηκε στήν τραπεζαρία και βρήκε τή θεία 'Αδριανή μόνη. Αυό σερβίτσια ήσαν μόνο στο ραπέζι, πρΰγμα πού τήν ξεάφνιασε.

— 'Ο θεός σου τρώει τό βράδυ στήν κάμαρή του, τής εξήγησε ή θεία της.

Τό δείπνο δέν βάστηξε πολύ. 'Η γρηά ύπνετρια, — ή Σουλβία, όπως τήν έλεγαν— μάσσερβίριζε, σιωπηλή και προσεχτική. 'Η Ντενίτς πρόσσε ότι ή θεία 'Αδριανή υπέφευγε πολύ νά μιλήσει μπροστά της.

— 'Όταν απόφαγαν, ή θεία της έκλεισε τήν πόρτα της τραπεζαρίας και ή 'Αδριανή κατάλαβε ότι ήθελε νά τής μιλήσει ιδιαιτέρως. Δέν γελιόταν.

— Πώς βρήκες τό θείο σου; Τή ρώτησε με τή στεγνή της φωνή.

— Τόν βρήκα πολύ γρασμένο άπάντησε ή νέα.

— 'Ναί, έχεις δίκιο... Γεράσαμε κ' οι δύο τόν τελευταίο καιρό... Πέρασαμε και περνούμε δοκιμασίες πολύ σκληρές... Θεωρώ μάλιστα καθήκον μου νά μη σου κρύψω τίποτε, άφου θά μείνης στο έξής μαζί μας...

— 'Η θεία 'Αδριανή χαμήλωσε τή φωνή της κ' έξακολούθησε:

— Ξέρεις ότι έχουμε δεκαπέντε χρόνια πού ζούμε έδώ... Δέν είμαστε ποτέ πολύ πλούσιοι, μά είχαμε άρκετά εισοδήσασο γιά νά ζούμε άνετα. Πρό δεκαοχτώ μηνών, όπως σου είπα, ό θεός μου Φλοράν ήρθε και κατόικησε μαζί μας... 'Έχει μιά μικρή περιουσία και μάς πρότεινε μόνος του νά συμμετάσχη στα έξοδά μας... 'Ηταν βέβαια μιά πρόσθετη κόουσαι γιά μένα γιαι όλο τό χειμώνα είνε άρρωστος. 'Όστόσο είμαστε εύτυχισμένοι κ' είχαμε και μιά συντροφιά μιά μοναξιά μας... Δυστυχώς, ή εύτυχία μας δέν βάσταξε πολύ...

Στάθηκε μιά στιγμή κ' έπειτα έξακολούθησε:

— Πάνε όχτώ μήνες... Άφου κλειώνω όχτώ μήνες από τότε πού κάποιο περιστατικό μάς άναστάωσε.

Στάθηκε πάλι γιά ν' άπορηχσθή Σηκώθηκε μάλιστα και πήγε ως τήν πόρτα γιά νά βεβαιωθεί ότι δέν ήταν κανείς πίσω από αυτή.

— Ξέρεις—συνέχισε—ότι ό θεός σου καταγίνεται πάντα με τή γλυπτική και τή ζωγραφική. 'Έχει εξαιρετικό τάλαντο και θά διακρίνόταν άν άφιρόνε τή ζωή του στήν τέχνη. 'Έχει λοιπόν μεταβάλει ένα άπέταρο δωμάτιο του σπιτιού σε άτελει. Θά τό δής... 'Η πόρτα του είνε στήν άκρη αυτού του διαδρόμου... Μά μήν πās ποτέ εκεί μόνη σου...

Θά δής προτομές και άγάλματα, πού τά θνήψασαν πολλοί ειδικοί...

— Λοιπόν στις 8 του περασμένου 'Ιουλίου, τή νύχτα, ξυπνήσαμε άξαφνα από ένα διαβολικό θόρυβο πού συγκλόνισε όλόκληρο τό σπιτι.

Δέν μπορούσαμε νά καταλάβουμε τήν αίτια του. Περίτρωσι, ό άντρας μου κι' έγώ, κατεβήκαμε στο κάτω πάτωμα και τρέμοντες, μπήκαμε στο άτελει... 'Ένα άγάλμα πού παρίστανε μιά βασιλοπούλα σε φυσικό μέγεθος είνε άνατραπή κ' είνε γίνει κορμάτι... Πώς είνε άνατραπή; Πώς τό είνε ρίζει κάτω; Δέν μπορούσαμε νά καταλάβουμε τίποτε... 'Όστόσο ήταν αδύνατον νά παραβειτούμε πώς είνε σπάσει μόνο του... Τί είνε συμβή λοιπόν;... Αυτό άναρωτιόμαστε κ' έμεις, χωρίς νά μπορούμε νά δώσουμε μιά εξήγησι... 'Από εκείνο τρείς βδομάδες πέρασαν χωρίς νά συμβή τίποτε... 'Έξαφνα όμως, καθώς είχαμε άρχισει νά ηουαζόουμε κάτω, είνε καινούργιο άνεξήγητο περιστατικό ήρθε νά μεγαλώσει τόν τρόμο μας. Είδες τή τζαμωτή πόρτα από τήν όποία μπήκες στο σπίτι;... 'Ε λοιπόν, ένα βράδυ καθώς τρώγαμε πεταχτήσαμε άπάνω, άκούγοντας τό τζάμι της νά συντρίβεται από μιά μεγάλη πέτρα, τήν όποία βρήκαμε κατόπι στο διάδρομο Τυλιγμένο στήν πέτρα αυτή ήταν ένα φέλλο χαρτί, άπάνω στο όποιο ήταν χαραγμένος ένας μαύρος σταυρός.

— 'Η Ντενίτς είνε γίνε κατάχλωμη, κ' ή θεία της είνε άτλώσει πρΰς αυτή τά μακρυνά και ισχνά χέρια της πού έφραναν.

— Τό ίδιο πράγμα—έξακολούθησε ή θεία 'Αδριανή, έπιειλήφθη έφτά φορές από τότε, νά με διαφορητικό τρόπο... Δέν έλασε παιά μίπορο... μά βρήκαμε άλλα έφτά φέλλα άσπρα χωρίς χαργμένα... 'Ενα τίπορο σταυρό, καρφωμένα σε διάφορα ό μέρη του σπιτιού... Τό τελευταίο τό βρήκαμε καρφωσμένο στήν πόρτα της κάμαρας μου στις 8 Φεβρουαρίου...

— 'Η Ντενίτς έτρεφε τώρα κι' αυτή. Και ρώτησε με φωνή πού έδειχνε όλη τήν ταραχή της:

— Και δέν κάνετε τίποτε;

— 'Ναί, πτωχό μου παιδί, ό θεός σου παραπονήθηκε στήν άστυνομία κ' έπαινε ότι έφρασε νά γίνη... 'Ερευνες, ανακρίσεις, μά δα' αυτά δέν έφρασαν κανένα αποτέλεσμα... Δέν ζούμε παιά άν' τόν τρόμο μας... Σίγουρα, ό θεός σου θά πεθάνη...

— 'Ενα άνεξήγητο, ένα τρομερό μυστήριο μάς περιβάλλει... 'Ο πιο σκοτεινός θάνατος μάς άπειλει διαρκώς... Τί σημαίνει αυτός ό μαύρος; σταυρός; Δέν μπορούμε νά καταλάβουμε... Μά τρέμουμε... τρέμουμε...

Στάθηκε μιά στιγμή κ' έπειτα έξακολούθησε:

— Δέν μπορούσα νά σου τα γράψω αυτά, όταν μάς έγραψες νά γθ; ή νά κατοικήσει μαζί μας... 'Ισως νά μη τά πιστεύεις και νά φανταζόσου πώς δέν σε θέλουμε... Μά τώρα θεωρώ καθήκον μου νά σε ειδοποιήσω... Δέν έχουμε πάθει βέβαια κανένα κακό, μά δέν μπορού νά καταλάβω γιαι μάς καταδώσουν, γιαι μάς άπειλούν έτσι...

— Και δέν ύποψιάζεσε κανένα;

— 'Όχι, άπολύτως κανένα... Τό πράγμα είνε διαβολικό!...

Καταλαβαίνεις;... Διαβολικό!... Και με φωνή πολύ σιγανή πρόσθεσε:

— 'Ναί!... 'Ναί!... 'Ο διάβολος είνε άνακατεμένος; στήν ιστορία αυτή... Βέβαια!... Αυτό είνε!... Τόν έχουμε άλλωστε μέσα στο σπίτι...

— Πρό δύο χρόνων, ό θεός σου επέταξε ένα άγάλμα του Σατανά... Είν' ένα έργο πού φτάνει νά το κερτάσεις γιά νά νιώσης; ένα σ' ός τρώει νά σου πρναή όλο τό κορμί... 'Όπως ώρες φαίνεται σάν νά ζωντανεύη... Τό έχουμε μέσα στο άτελει... Δέν μπορού νά τό υποφέρω... Σχγνά μου έρχεται νά πάω ένα σφουρ και νά πάω νά τό κάνω κορμάτι... Μά καταλαβαίνεις;... 'Ναί, νά τό κάνω κορμάτι, γιά νά μη τό βλέπω παιά!... 'Γιά νά δωσω τό Σατανά άν' τό σπιτι μας...

Και, άφου ελετε τά λόγια αυτά, ή θεία 'Αδριανή σηκώθηκε.

— 'Η Ντενίτς σηκώθηκε κι' αυτή, μά άναγκάστηκε ν' άκουμπήσει στο τραπέζι γιαι έίσιμε σύγχυση.

— Μου φαίνεται, ψιθύρισε ή φτωχή νέα, πώς θά τρελλαθώ, άν θά μείνω έδώ πέρα...

— 'Η θεία 'Αδριανή τήν κύταξε στο μάτια και προσπαθώντας νά δώσει γλυκό τόνο στή φωνή της, ελεπε:

— 'Ανέβα Ντενίτς στήν κάμαρή σου, πλάγιασε και προσπάθησε, άν μπορείς, νά ξεχάσης όσα σου είπα... Μά τό καθήκον μου ήταν νά σε ειδοποιήσω... 'Η δύο γυναικες βγήκαν άν' τήν τραπεζαρία.

Μιά λάμπα φωτίζε τό διάδρομο πού ήταν τόσο μακρής και στενός, ώστε ή άκρη του, έκει άκριβώς πού ήταν ή πόρτα του άτελει, έβρινε βυθισμένη στο σκοτάδι... Κ' έξαφνα ίστε ένα ούρλιασμα άπαιτο, τρομερό, άπερίγραπτο άνήχησε μέσα από τό άτελει... Συγχρόνως ή πόρτα του άνοιγόκλεισε τρείς φορές μ' ένα διαβολικό πάταγο...

(Ακολουθεί)

Τόν βρήκαμε καρφωμένο στήν πόρτα της κάμαρας μου!...